

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwošé da.

Njeh ty spěwai
Swěrnje džěłai
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éł khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Serbske njeđzelske łopjeno. •

Budyschin

16. augusta 1925

Bauzen

Čišticež a nakład Šmolerjež knižiczišcežetnje a knihańnje šap. družst. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wulhadža łóždu šobotu a płaczi na měřaz 15 štoth přenježłow.

10. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Daniel 6, 10:

Daniel mějesche na šwojei łubi wotewrjene wołna k Jerusalemej.

Čeži šynojo Israelszy šedžachu pšchi wodach Babela a płachachu; w zušym kraju na šhubjenu a šapuščenu domišnu špominachu. Tež Daniel běšče mješ nimi a wón mějesche wošebje čžežki čžaš. Jeho wšyote čžeštne měštno pola krala Dariuša, šjednocžene s jeho nještahlazej šwěrnosčzu pšhecžitwo Bohu šwojich wótzow, běšče hžom dawno šawisč a hidženje póhanškich dwórnikow wobudžilo. Jeho mějachu woni we woczomaj, jako štaremú šłabemu kralej pšchifasnju wonušowachu, šo w běhu tšizečzi dnjow ništo ničo wot Boha a čłowjekow proščež nješmě, šhšba wor krala šameho. Danielowe žiwjenje běšče w štrasche. Jeho trošcht a jeho wukhowanje běšče wotewrejene wołno k Jerusalemej. Wšy wěnty, k čžomu wón jo trejebasche. „Tu pšchindžeču či wužojo hromadže“, tak čžitamy, „a namałachy Daniela, šo šo nacłesche a Boha wutrobnje proščesche.“

Čžežata njeđzela po šwjatej Trojizy tež naš do modlittow woła, a nam po Danielowym pšchifadže na wutrobu kładže:

Wěječe wotewrejene wołna k Jerusalemej!

I.

Jerusalem — kajte dopomnječa tuto mjeno w našchich wutrobach šbudžuje! Šow bydlesche Melchisedek, tamón potajništwa polny předybžež naščeho šnješa, kotryž Abrahama požohnowa; šonu woprowasche Abraham šwojeho jenicžkeho šyna; šow knježesche Dawit s mozu, šławnišchi pšches šwoje pšalmny hacž

pšches šwoje štajnje dobywaze brónje; šow štejesche tamón krašny tempel, kotryž Salomo ša šnamjo zyrkwoje pošwječzi, kotraž dyršjesche šonu wšchitke ludy šjednocžič, šo k Bohu w duchu a we prawdže modlicž; šow najwjetšchi prošetojo štareho šłuba předomachu; šow najpobožnišchi mužojo s Israela krowatnu šmjercž pščežepichu; šow šu wšchitke te šwjate měština, na kotrychž je šnješowa neha štala, kotrež je wón še šwojimi špšami a še šwojeje krowu macžal, kotrež je na dnju Božeho špicža požohnowo! Šjes Bethlehema žadny Božodžesčowy šchtom, šjes Gethsemane žadny trošcht w hubještwe, šjes Golgatha žane wumoženje. Jerusalem a šłubjenty kraj štaj nam rukowanje naščeho wěčneho šboža, škota wěštoscž, šo je nam prawdosč pšchitowana, ktraž pšched Bohom płaczi. Wšy šo wo wšchědny šhlěb prošujemy a wo šemšte wězy šo štaramy — nješapomnšmy, šo ma našču najpředšča a najwožebnišča štaroscž byčž: kał budu šbožny, kał šo wšched šwojim Bohom prawy ščžnju. Tuta štaroscž je něhdy naščeho Luthera na kolena čžigła; štyšne wołanje w jeho wutrobje: Kał šapocžnu, šo hnadneho Boha dostanu? je jeho do kłóštra čžeriko. Tam je wón nawuťnył: Še špšami šwoje hřečki njewotmješč — jich čžěmne blači pščežo šažo wustupuja; še šapomnšjom je nješpohřešč — we wěštych čžadžach pohřešbane šažo s rowa šstawaja; s dobrými skutkami je še šwěta nješpšchinješč — našče najlěpšče skutki šu šwončach womašane a šrutškadž wot čžerwjow pšchetocžene. W štyšku šwojeje wutrobje je Luther do Roma pučžował, je po tamnym šwjatym ššhodže na kolenomaj horje lěš; kaž s šlošont hřimanja jemu pšchi tym we wutrobje kłincžesche: Prawy budže šwojeje wěry žiwny; měr, šrandosč, wón namałak njeje. Šakle jako w duchu do Jerusalema pučžowasche, jako pod šchžom štejesche, jako šwo-

jeho Sbožnika, teho praveho, mumrjecz widzesche, jako tjeczi artifel srojunicz namufny: ja wěrju wodawanje hrěchow — dha bu jeho wutroba merna a jeho dušha wješkola. A k tajkemu wješkolu, k tajkej wěstosći mozesch tež ty dóncz, tak wěsće, hačz by tež ty kčeny, tak wěsće, hačz tež tebi słowo wo schizowanym Sbožniku pčaczi, tak wěsće, hačz je tež ja tebje blido Božeho wotkasanja kryta; Gethsemane a Golgatha a wotewrjeny rowo we schrodže Josefa i Arimathij tebi ja to rukuja. Tuž měj wotewrjene wočno k Jerusalemej!

II.

Wo Kapernaumje je našch Sbožnik prajil: „A ty, Kapernaumje, kiž ty by posběhnjena hačz do njebieš, ty budžejch hačz do hele dele storcžena.“ A kajki žalofny kud Boži je na Jerusalemej dofonjany! „Kak je to město puste, kiž bē polne luda. Je jako wudowa, kiž w nozy pčacze, jo ji byly po lizach běža; kiž běšche kralowa mjes pohanami, dyrbi nětko služicž“ — na saczafowaze wašchnje je ho tuto słowo Jeremiašowe na Jerusalemej dopjelnilo něhdže schtyrzeczi lēt po tym, jo běšche najchczuwanu lud w Jerusalemej, na k čmjerczi jažudženeho Sbožnika ihladujo, wošal: Jeho krej pschindž na naš a na našche džeczi! Na wolijowej horje steji tón Anjes a wěšczi, byly we woczomaj, Jerusalemej jeho žalofny wošud: Woni budža tebje se schanzu webšantnyčz, na wschěch stonach cze tyšchicž a kamjen na kamjenju njewostajicž, dokelž ty nejby wopomnilo w tutym twojim czažu, jchto ho k twojemu mērej hodži.

Schto dha to běšche, jchtož ho k jich mērej hodžesche? Schto druge, hačz to, jo woni w Schrystužu Jesužu šlubjeneho Mešija, šwojeho Sbožnika špōsnachu, w kotrehož mjenje jenicžy je šbože a mēr namafacž; jo woni wot šwojeho hordeho, šamopraveho wašchnja wotstupichu a šo ke Anjesej wobrocžichu. Ale to běšche jich wina: woni Božu hnadu, jim tak schczedrje škieženu, šazpivachu a Anjesa krašnosče, jim k šbožu pōšlaneho, na schiz pschibichu. Kajka šlōcž, kajke jašlepjenje.

A našch lud? Šwětlo reformazije je mjes nami šelhadžako; my mamy Bože słowo čzište a jašne nětko hižo na schtyri šta lēt. Ale kak by my židam podobni w njedžakownosći pschecziwo Božej hnadže, w hanibnym šazpivanju Božeho šlowa! Šeto wot lēta je kemšerjow w Božich domach mjenje a hdže by czi, kotřiz we šwojich domach wschědny džēn a njedželu i pytanjom w pišnje a i modlenjom šwjecža? Šōždy lud a šōždy cžłowjel ma šwōj postajeny hnadny cžaš, to rēka cžaš, w kotrymž Bōh šwoju hnadu poškiežuje a w kotrymž može cžłowjel Božu hnadu pschiwšacž. Ale tutōn cžaš ma, kaž šōždy cžaš, tež šwōj šōnž.

Tuž ja šōždy lud, ja šōždeho cžłowjeka wošoniš pschindže, hdžež šo Boža hnada wjazy njepoškieža a šo tež wjazy pschiwšacž njehodži, hdžež rēka — pschepošdže.

Tež našch lud je dolhi bohatty cžaš Božeho hnadneho domapytanja mēš. Je jōn trjebal? Ach, šnano je našch hnadny cžaš šōrjy wotbēžal!

A ty mōj schesčijano, kak i tobu steji? Kak dolho je twōj hnadny cžaš hižom tral? Nejby ty hižom dwazeczi, třizeczi lēt dolho cžehjenje Božej hnady w šebi šacžumat, dolho by ho wobaraš — by šo šlōncžnje pschewinycž daš?

Kak dolho šmēšch ty hišcže šwōj hnadny cžaš? Wěšch ty to? Šnano džēnka rēka: Nětko je špodobny cžaš, nětko je džēn, teho Anjesa! Ale jutije — je pschepošdže!

Šnano tōn Anjes džēnka na tebje pčacze a škorži: hdy by ty wjedžal!

Tuž měj wotewrjene wočno k Jerusalemej a njech je i njeho šlōš modlenja šlyšcēž: Njesacžikn mje wot šwojeho woblicža a njewinji šwojeho šwjateho ducha wote mnje!

III.

„Šapomnju ja tebje, Jerusalemej, dha njech budže mojeje prawizy šapomnjene.“ Tak wušnachu jeczi Šraelszy w Šabelškim jaštwje. Mōžemy my Jerusalemej šapomnicž? Šōn kraj, we kotrymž Anjesowi wučžobnizy jeho krašnosč widžachu jako jenicžkeho narodženeho šyna wot Wōtza, mēšna jeho naroda, jeho džiwow o wučžbow, mēštno, hdžež je wōn psched Pilatom štal, hdžež je psched šwojim Wōtzom w prošche ležal, hdžež je i schizža dele šwoje pošlednje šlowa rēčal, hdžež štaj Šētr a Jan psched wotewrjenym rowom štaloj a czi mužoj w bēlych draštach psched wotewrjenymi wočnami njebja pschi jeho k njebjušpicžu?

Dženka na džēkatej njedželi po šwjatej Trojizy šo my wo dary ja mišionštwō mjes židami a wuššesčžeranje ewangeliya we šlubjenym kraju prošmy. Tute dary ewangeliškim wuššawam schesčijanskeje lubosče k ššchemu pschindu, kotrež by we šlubjenym kraju šaložene, pschede wschēm Šyriškej šyrotowni a kotrež tam wošebje mjes arabškim wobšdlerjemi se žohnowanjom Bože kraleštwō twarja. Wdy čžemy jim pomhacž niz i schizžom, kotryž něhdy Šētr i Amiens schizžerjam na ramjo pschijchi a i kotrymž jim i dobom mjecž do ruki da. Šrōnje ewangeliškeje žyrtwje nejšy čželne, ale duchowne. Našcha šrōn je Bože šlowo, my njechamy rany bicž, ale šahojecž. Tam čžemy mēr pschijnešcž, hdžež je něhdy i njebješ dele ššlusch šlincžal: mēr na jemi! Tam čžemy lubosčž šlōžicž, hdžež je šo Boža wēčžna lubosčž ja naš čmjercž krawišk. Š Ziona šelhadža něhdy rjana jašnosčž Boža — to njekmēny ženje šapomnicž a čžemy šobu pomhacž, šo nad Zionom šašo šēndže jašne šwětlo ewangeliya. Tuž wotewrjene wočno k Jerusalemej a wotewrjenu rukuj ja jeho wuššawy schesčijanskeje lubosče!

IV.

W žyšje mēšesche Daniel wotewrjene wočno k štarej, lubej domišnje. Tež my by w žyšje; našche mēšesčianške prawo je šorkach w njebješach. „Ja widžach“, psche Jan, „šwjate město, nowy Jerusalemej, pschihotowane jako wuššchemu njewjēstu šwojenu mužej a šlyšchach wulki šlōš se štoła: šlaj, hēta Boža pola cžłowjekow!“ Tutej domišnje tež my napšchecžiwō džemy a dyrbinny jow šdychowacž: rjenje je na tutej šemi, ale mi šo štyšcže tu — šlyšch: Bōh budže wschitke byly šētrēčž i našch woczow, a čmjercž wjazy njebudže, ani šrudoba ani wošanje ani šolōš wjazy njebudže; pschetož šrēnje je šašchlo. Anježe, našch Božo, doš nam wotewrjene wočno k Jerusalemej! Šamjen.

M. w Ša.

Trjeba šlubjeny kraj a ewangeliške wuššawy schesčijanskeje lubosče w nim našchu špōpjeru?

W Jerusalemej, njedaloko mēštna, hdžež by něhdy našcheho Sbožnika cželo pošhowali, štoji němški mišionški wuššaw Šyriškeje šyrotownje. Maše bēchu jeho špōčatki psched 70 lētami, ale nětko je psches Božu hnadu wulki narostl, tak šo žyly džēl mēšta wopšchimmje. Dženka njedyrbi wo jeho nastacžu a rošwicžu rēčž byčž, tež niz wo jeho žohnowanym džēle na šyrotach a šlepych, na mlōdych rjemješlnicach, kotřiz w jeho džēlatnjach wuššaw a družich mlōdych ludžoch, kotřiz šo tam ja wučžerjow a šrēdajon mjes ewangeliškim arabškim wošadami pschihotuja, tež niz wo wōhnjowym njēšbožu, kotrež je dawno do wōjny tamōn wuššaw šotrjēchilo — džēnka nam wo šraščenje džē, kak se Šyriškej šyrotownju w finanžnym nastupanju steji, trjeba wona našchu špōmoz?

We wōjnje bēchu šēndželčženo rukuj tež na tutōn wuššaw škōžili, bēchu jeho džēlatčžerjow a šašojnikow pušcžili abo se

mezu wotmjedli. Mišioniske džělo Syrijske křotownje běšče pšhestało.

W lěcze 1921 je wustaw wot Zendzelčanow Němzam jažo wróćo daty jako přeni wot wschitkich wustawow w flubjenym kraju. Stari džělaczerjo šu šo šažo do njeho wróćili a krocjel se krocjeli šu w starim duchu tele wustawy tam jažo natwarjene: křotownja ja hólzow, křotownja ja holzy i něhdže 100 holzami, seminar, kotryž młodych ludži ja wučerjow pšichotuje, rjemjełniška džělačnja, arabiška mišioniska wošada, kotraž šo w zyrkwi Syrijske křotownje šhromadzuje a kotrejež džěczi tamniške šhule wopytuja. Pšilistiška křotownja w Bir Salem njeje hišče šažo wotewřena, ale tamniške ratařstwo a šahrodniřstwo je storo šažo wyšoki domójni šhodženš dozpiło. Tež twar Galilejske křotownje, pšes wójni satorhjeny, hišče njedokonyjaty leži.

Wjele je šo i Božej hnadnej pomou ja krotki czaš poradžilo. A tola je šđerženje tamnych wustawow hišče pšez w strasche. Syrijska křotownja je w lěcze 1921 wučinjenje podpizacz dyrbjala, w kotrymž šebi Zendzelške knježerstwo prawo šhowa, wschitko, šhtož š Syrijske křotowni šluscha, jažo wróćo wjacž, hdyž by křotownja šwoje wustawy hacž do 1. julija 1926 žyle a polnje pjenježnje šđeržecž njemohla.

To by křotowni w přenim czašu, dokelž běšče tež wschitko šhubila, njemóžne bylo, hdyž šo jej njewočakana pomoz poskicžila njeby. Amerikanske dobročeliske towaršstwo běšče šebi nadowš tajiko, šo ja wójniške křoty w rańšim kraju staracz. Wone běšče š tutomu šamerej tamne wustawy hižom ša czaš wójni wot Zendzelčanow pšipofasane dostało a běšče po jich wróćodacžu šwolnive, křotowni wjetšči džěl jeje wudawkow ša přenjej dwě lěcze placžicž i tym jenicžkim wuměnjem, šo ma křotownja pšeh šjawnosčžu ša wustaw tamneho amerikanskeho towarštwu placžicž a rěfacž.

A hdyž tež bu tamna pjenježna podpjera po něčim jara ponizena, dha tola tamne towarštwu křotownju žyle wopusčezicž nočžyjsche. Šemu šo mjenujž twarjenja a napravu w křotowni ja jeho šamer, křoty tam woczahnyčž a wutucžicž, wošebje pšichódne byčž šdachu. Tuž wono křotowni nowe poskiczenie šezini. Tamne towarštwu čžyjsche ša 4 abo 5 lět wschitke wudawki křotownje nješčž, haj, lětnje najeńški pjenješ wot 5000 dollarow placžicž, i tym wuměnjem, šo šo žyle wodženje křotownje do jeho rukow položi.

Š pšchisacžom tuteho wuměnjena budžijske křotownja wschitke pjenježne starosče wotbyla, haj, šamo lětnje hišče 5000 dollarow šašlužika. Ale Syrijska křotownja jako to, šhtož běšče wona pšez wotbyla — hrodžijske ewangelijska w flubjenym kraju — by i tym šanicžena byla. Šamnemu amerikanskemu towarštwu je jenož wo šezinjenje křotow čžinicž a wo jich woswucženje w šwětnych wězach — to wschacž je tež nadobna a Bohu špodobna wěž — ale Syrijska křotownja je mišioniski wustaw a hdyž wona w flubjenym kraju ewangelijske wjaz pucže pšchitowacz njemóže, dha wona wě, šo tam ničžo wjaz pytacž nima. Wotpóšlani š Newyorka jej prajachu: „Wš njewobšezicže, hdyž my šwoju ruku wot waš wotčehnjemy.“ Ale šastupjerjo křotownje běchu pšehwědcženi: Pšchitowšnjemy my tuto poskiczenie, dha šmy tomu šnješej šamemu nješwěni. Tuž žadny wotomik nješhablajo i jenošlóbny „ně“ wotmowidchu.

Šinanzne wobšejnosče šu tohodla ša křotownju w tu šhwilu čezke. Amerikanske podpjera je na šedmy džěl teho dele štajena, šhtož šo pšchi špoczatku dawasche a bórš žyle pšehstanje. Ale šastupjerjo křotownje maja doměru š Bohu, šo móže wón tež na druhim pucžu pomhacz. Woni šu wješoki w nadžiji: hdyž naš tamni ludžo w Newyorku, kotřiž nam hacž šem pom-

hachu, bjes toho šo bychu š tomu pšchisacžnosčž měli, wjaz njepodpjeraju, dha naš šnješ hišče druhich ludži šnaje, wulki a malch, kiž Šyrišku křotownju njewopusčezja.

Wjechajch ty š tutym pošlednišim ludžom šlusčecž a džěbatu njedželu po šwjatej Trojizy šwój dar ša wupšehšezanje ewangelijska w flubjenym kraju woprowacz? W. w Ša.

Na 10. njeđ. po šwjatej Trojizy.

(16. VIII. 1925) —*)

Šlób: Šhtož Bohu Wjetščnemu šo podda se.

Wš ležim pšeh tobu tudy,
ač, šnježe mišy, šwětny ty,
a we šwědomju tvoje šudy
my šacžuwamy hrěšnicžy!
Ač, pošna hrěchow mēra je
a prawe tvoje šhšostanje!

Ty šwjaty šy, šo pšehhrěšchili
šmy pšeh tobu, šmy dožžnicžy;
šmy tvoje šasnje pšehšupili
šadžžicž njepošlusčne my.
Šžyž-li ty hnadu pošajicž,
by naš mēl pošnje šahubicž.

Tuž, Wótcže, špomń na mjeno
šwoje,
šo dopomń Ššyna šwojeho;
wschacž Šaj a Šamjeń šlowo tvoje
je, šam šy pšchikahacž tež šo,
šo njehžejch šmjercže hrěšnika.
Ač, njestup i nami do šuda!

Tak woprowacz my čžemy tebi,
byčž i čžekom dušchu tvoji my;
do nješej požadamy šebi,
čžesčž tvojmu špěwacz i wutrobny.
Tak se Šijonom rjeknjemy:
Ty, šnježe, naš Boh wěčžnje šy!

*) kotraž wschacž je wot starodawna w šchicžijanstwe pošutny wušnam mēla. Tuž budž tudy tež pošutny šerušč ščezeny — se šajšič njemšič špěwacžič, čžo. 190.

Špěwat je Š. Šchmold, 1672—1737; — ššerbščžil M. U.

Šaf džiwne Boh tón šnješ pomha!

(Wotracžowanje.)

Šódž šlowajsche š měštnu, hdyž šhorhoj šmahowasche, poš wobšladnišym wobšedžbowanjom šapitana, šo njeby do škalow šrašyla. Došho njetrasche a wokoło šhorhoje pošasowachu šo ludžo, najpředy někotři a pošom pšez wjaz, doniž jich tam to na 50 njebē. Bē widžecž, šo běchu pošni wješela a radoščže, a to tola jenož tohodla, šo bē jich walsšorbšjaza šódž namašaka a šo tu bē wumóženje š jajtwa škalifow a wotow.

Šako bē šódž bliššo doščž šajēla, pšchikasa šapitan, šo bychu šo čžolmy na wodu pošezicže. Šo šo šta. Š šivanjom a se šnamjenjemi pošasowachu šnješboženi na kupje čžolmam pucž do maleho mješ škalifami ššhowaneho móřškeho šuta, w kotrymž wětr a šolmy njemóžachu tak šahadžecž, byrnjež tež wjetšči wicchor byš. Bē to to jenicžke měštno pšchi žyle kupje, na kotrymž bē móžno, š čžolmami bjes štracha hacž š brjohej doščž. Šewat wschudžom došolo wokoło nable šakš, pšeh kotrymž šolmy morja hrošnje šuššotachu, čžolmam a šódžam se šahubu hrožo.

Čžolmy dojedžechu š brjohej a šódžnicž bychu š juskom a i wješelom, se šlowami a ššlami witanu wot šnješboženych. Došho paš šo njekomžachu; šapoczachu hnydom, wuššowacz šnješboženych na šódž, i čžolmami tam a šem jēšžo. 52 čžolmow wuššowachu tam se šyššapošnych škalifow na wumóžestwu šódž; njes wuššowanymi bē tež jena žonška.

To bě sbytl tych puczowarjow a lódnikow tamneje snje-
sboženeje jendželsteje lódze, kotruž mějachu domach w domijnje
hizo dawno ja šhubjenu. Wódž bě so we wichorach na skalach
Croset-kupow roskalala. Pšchi snjesboženju bě 28 i tych 88
człowjekow w morju a na skalach žiwjenje šhubilo; 60 so wu-
khowa na nahe skaly tuteje mjenskeje tych Croset-kupow. A tam
běchu nětko bydom měřazow w styskapolnej jatbje byli. To žebi
rospomnicž, rěka tšchepotacž a šblědnycž!

Musu a starosce, hlód a stysl, žyfe jich žiwjenje a wojo-
wanje, haj šmjertne bėdženje, kotrež w tutych 7 měřazach wob-
stachu, njemóžesč ani wopřicacž ani dowupowědacž. Storhane
woblicza a wošebje wócžyž polnej dživneho blyšcěza šwědczachu
wo tutym, šchtož njewuprajomne, wo tutym, šchtož njebě wóšom
i nich tež pšchětralo, běchu semrěli na skalach Croset-kupy a na-
makali row w morju, kotrež so tam tał hrosnje žolmi. Njebly-
walškorobjaza lódz tam dojecha, bychu po człowškim mēnjenju tam
wšchitzy žwój row namakali a nichčón šnadž njebly ženje šhonit,
hdže jich row.

A so běchu do žyfa hišcěže žiwi, to bě runje tał wulki dživ
kaž tón, so dyrhjesche walškorobjaza lódz runje tu jenu tohajtlu
popadnyčž a wšcho, šchtož trěbne, šhonicž! Haj, to běchu lute
džiwly, Bože džiwly!

Hdyž jako džěczi k přěnjemu rasej wo tom blyšchachmy, tał
Bóh tón Snjes ijsraelskim džěcžom duzy i Egiptowskeje manna
a pozpule póšla, so wulzy jara džiwachmy — a hišcěže džywa-
my — na tajškim džiwym jasčaranju człowjekow. Tam na Cro-
set-kupach je so tutón džiw wošpjetowal, je Bóh tón Snjes žyfe
podobnje jasčaral tutych snjesboženych człowjekow. Bóh tón
Snjes póšla jim trojzy i powětra žyrobu, a niz jeno žyrobu, ně,
tež woblecženje a šrědky k tepjenju a wukhowa jich tał pšched
hlódom, šmjersnjenjom, wumrěczom; pšchetož, jako buch wot
morja na kupu wuplunjeni, njenamakachu tam ničžo šhiba dobru
wodu, a tuteje nadošcž, a něwotre šnadne rostlinky; njenamakachu
pał tam ničžo, šchtož bychu jědli, a ničžo, i czimž bychu žebi
tepili a tał warili a so wohrjewali a žwoje žiwjenje šdžerželi.

Lehdy bě jich lódz, wot žolmow a wichorow honjena, i pucza
pšchischa a bě w czěmnej nozy do skaly sawadžika, kotraž bě něšč-
šdalena wot kupy. Morjo mjetasche žwoje žolmy pšches snjesbo-
ženju lódz a storhny džěl puczowarjow a lódnikow, kotřiz buch
tał hróšbnje se španja wubudženi, žobu. Sbytkni so prózowa-
čhu, czolmy, kotrež bě morjo hišcěže žyfe wostajilo, na wodu
pšchěcžicž. To so w tolstěj czmi a pšchi wichorje a žolmach někał
poradži. Zola na nich kašasche kluskotaze so žolmjaze morjo a
skaly a skaliska. Nihdže žane městno, na kotrež bychu so i wody
wukhowali. So dołhim struchlym pytanju namakachu potom
hizo naspomnjeny šměrny kuczit, a běchu wukhowani, i naj-
mjenscha na šhwilu, a to tež jenož czi, kotřiz běchu w czolmach
měštna namakali, czi drusy wišachu hišcěže žyfu nóz na šcěžo-
rach a powjasach snjesboženeje lódze. Delečach na lództi njemó-
žesche nichčón wjazy pšchěbhwacž, dofelž so žolmy nastajnje po
žyfej lództi rostiwachju. Masajtra tež tutych na kupu wukhowachju.
(Pótracžowanje.)

Zyrfej a stat.

Pšched nami dwaj wulkej a wažnej šjěsdaj žyrtwjom: we
Stocholmje šhromadža so i wuwšacžom romsko-katolskeje žyrtwje
wšchě šchěscžijanske, wošebje ewangelske žyrtwje žyfeho šwěta;
do teho je šjěd wšchěch lutherskich žyrtwjom w Džlo w Schwedi-
skej; tam budže i wjednškom wošebje našch krajny biskop D.
Šhmels, kotrehož mjeno je tež we wukraju dobre; je džě našcha
šakšta krajna žyrtwej ta najwjetšcha czisto-lutherska žyrtwej Něm-
skeje. Dofelž budže w Džlo tež šerbske lutherske duchownštwjo sa-

štupjene, budže našche šopjeišto drje wo tutym šjěsdže wošebitu
rosprawu podacž móž. Njech ma wšcho džělo kaž w Džlo tał we
Stocholmje dobrego wuspěcha, tał so by bylo štejnischěžo šchě-
scžijanskeje žyrtwje dale a bóle wobtwjerdžene pšched šwětom a
štatami a wošebje štejnischěžo ewangelskeje žyrtwje móžnische a
šylnische pšchi wšchěch jej napšchěcžiwnych prózowanjach romsko-
katolskeje žyrtwje!

R. W.

Wšchelke i bliska a i daloka.

— Šserbska wottorhowanska protyka na šcžěnu sa lěto
1926 so czijchězi a pšchihotuje. To dyrbitny wědzecž, hdyž so
nětko hizo němške wottorhowanske protyki pšchedawaju, abo ška-
šanti sa nje šberaju. Do šerbskeho domu šlušcha šerbska protyka,
a tuž czim bóle tež šerbska nabožna protyka. Zuta budže sa
nowe lěto wo něščto hinał pšchiprawjena po wobšamknjenju
šerbskeho knihowneho towarštwja, kotrež je so se wšchelakich pšchi-
czinow sa to roššudžilo. Tuž škasaj žebi, hdyž žebi nowu ška-
šajch, šerbsku, abo wobkhowaj i najmjenscha sa nju ruma we
wutrobje a na šcžěnje!

Lupoj a Šupjanska wošada žmě šapřicacž tš rjane a wažne
dny do žwojich šlawšnow: to je džěni poškwjecženja nowych šwo-
now, džěni powitanja a džěni šapokšanja noweho wošadneho
šararja. — Tš nowe šwony je žebi wošada wobštarala a šama
najwjazy sa nje nadała. Do Radworja žebi po nje czehnjechu;
tam je dotalny wošadny šarač, šarač Wćrosak-Rakěczanski se
šwjedženskej rěczu powita. Š Radworja wjesechu je w pšchym
czahu pšches czežne wrota a pšchenu wjesku k Božemu domej.
Šarač Ššchora-Minakaski je poškwjeczi sa šlužbu Bohu k czešczi
a wošadže k wužitku. Wošada a hošcžo šwjeczachu šwjedženi
i džalom a i radošcžu žobu. A tał rošnoschujaj tam nětko tš
nowe šwony žwoje móžne šynti rjenje pšches wšy a krajinu, wo-
šajaj k Božemu domej, k modlenju, wošajaj k Bohu. Wošada je
so we wšchěch žwojich džělach a woršchach rad a wješeke pšchi
pšchihotowanjach a pšchi poškwjecženju wobdžělita, njech wona
w šamšnej pšchesjednosčzi nětk pošklucha tutym šwonam a cžini
po jich wolanju, so by to bylo dale tał wšcho Bohu k czešczi a
wošadže k žohnowanju. — Džěni 23. julija witasche žyrtwine
pšchedštejicžerstwo noweho šararja do wošady, k. šararja
Rencza. Šarač Ššchora poštrawi jeho pšched šarskim domom
jeho witajo do wošady, do přěnjeho šarskeho šastojštwja. Nje-
dželu 26. julija bu nowy šarač do žwojeho noweho šastojštwja
šapokšany pšches k tajneho žyrtw. radžicžela Rosentranza, do
toho pał sa šlužbu duchowneho wužwjecženy. Pšchi tym škutko-
waschaj žobu šarač Rencz-Wjelecžanski, bratr mlodeho šararja,
a Ššchora-Minakaski. Tutón pšchedštaji tež w šerbskej Božej
šlužbje noweho šararja wošadže. Wuškwjecženje a šapokšanje
šta so w němškej Božej šlužbje, w kotrež tež k. baron Wietinghoff
šbožpšchěcža šužodneje Njěšhwacžidliškeje wošady pšchinjeke.
Šupjanska wošada šwjecžesche tutón wažny džěni i radošcžu
žobu. Boži dom bě polny wošadnych a hošcži, wšchitzy chzychu
tutón žadny a wažny džěni šobužwjecžicž i nowym duchownym,
kotřiz je šerbskim wošadam šwěru džeržat a šakhowat, hacžrunje
bu jemu a jeho pšchuwšnym wjele njelubosnosčžow pšchihotowa-
nych a wón dołhe cžakšy šadžeržany, nastupicž šarske městno.
Wšy pšchějemy nowemu Šupjanskemu šararjej Bože bohate žoh-
nowanje sa wšcho džělo w žyrtwi a wošadže a do doma a do ži-
wjenja wšcho dobre, kotrež chzyl Bóh tón Snjes jemu a jeho
pšchuwšnym milosčžiwje špožcžicž.

Šištowanje. W. w Bu. sa 12. po Tr. — Šš. w M. sa
13. po Tr. (žnyowy džakny šwjedženi).

Šamolwity redaktor: šarač M j e r w a w Buležach.